

ρον τὴν ἱκανότητα τοῦ δημιουργοῦ του, ὁ ὁποῖος ἀτε-
νίζει πρὸς κατὰ ἀνώτερον ἀκόμη. Ἀποβλέπει πρὸς τὴν
τελειότητα τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν δύναται νὰ φθάσῃ

καὶ δημιουργεῖ ὠραῖα πράγματα ἐνῶ βαδίζει πρὸς
τὸ τέρας.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΣΚΕΨΕΙΣ

Henri Murger: **Ἡ ἀνοιξίς.**

ΗΤΟ ἡ πρώτη Μαΐου. Οἱ κώδωνες τοῦ Πάσχα
εἶχον πρὸ τινων ἡμερῶν ἡχῆσαι τὴν ἀνάστασιν
τῆς ἀντίξεως, καὶ πανταχόθεν ἔρθκεν αὕτη ἐσπευ-
σμένη καὶ πλήρης χαρᾶς· ἤρχετο, καθὼς λέγει
ἐν γερμανικῶν ποίημα, ἐλαφρὰ ὅπως ὁ νέος ἐρω-
τευμένος ὅστις πηγαίνει νὰ θέσῃ τὸν Μαΐον ὑπὸ
τὸ παρὰθύρον τῆς ἐρωμένης του. Ἐχρωμάτιζε
τὸν οὐρανὸν κόκκινον, τὰ δένδρα πράσινα καὶ
ὅλα τὰ πράγματα μὲ ὠραῖα χρώματα. Ἐξύπνη
τὸν ἀπονενκρωμένον Ἥλιον, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήτο
ἐν τῇ ὀμιγλώδει του κλίνῃ, ἔχων τὴν κεφαλὴν
ἐστηριγμένην ἐπὶ τῶν παχέων ἐκ χιόνος συννέφων
ἅτινα τῷ ἐγρησίμευον ὡς προσκέφαλον, καὶ τοῦ
ἐφώνησε· Ε! ἔ! ἔ φίλε μου! Ἡ ὥρα ἔφθασε
καὶ ἤλθῃ· ταχέως εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἐνδύσου
ἀμέσως τὸ ὠρακίον σου φόρεμα, παρκατεύχσον νέες
καὶ ὠραίας ἀκτίνες καὶ πῆγαινε νὰ φανῇς εἰς
τὸν ἑξώστην σου διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃς τὴν ἀρι-
ξίαν μου.

Πράγματι, ἀμέσως ὁ Ἥλιος ἀνέλκε τὴν ἐρ-
γασίαν του καὶ περιεπάτει ὡς ἡγεμὼν. Τὰ χελε-
δόνια, ἅτινα ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς ἐν ἀνατολῇ ἀπο-
δημίας των, ἐπλήρουν τὴν ἀτμόσφαιραν πετώντα·
ἡ λευκακάνθη ἐλεύκενε τοὺς θάμνους· τὸ ἴον
εὐωδίαζε τὰ χόρτα τῶν δασῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων
ἔβλεπε τις τὰ μόλις ἐκ τῶν φωλεῶν των ἐξε-
λθόντα πτηνὰ, τὰ ὁποῖα ἐκράτουν ὑπὸ τὰς πτέρυ-
γας ἐν μικρὸν τετραδίων ἁσμάτων. Ἦτο πρᾶγ-
ματι ἡ ἀνοιξίς, ἡ ἀληθὴς ἀνοιξίς τῶν ποιητῶν
καὶ τῶν ἐρωτευμένων καὶ ὅχι ἡ ἀνοιξίς τοῦ Ματ-
θαίου Ταῖνσβεργ, ἥτις κάμνη ἀκόμη τὸν πτωχὸν
νὰ ἀνταρχιάζῃ εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς ἐστίης του
ὅπου ἡ τελευταία στάκτη τοῦ τελευταίου του
καυσίμου ξύλου εἶχε σβεσθῇ ἀπὸ πολλοῦ. Ἡ
γλυκεῖα αὖρα ἔτρεχεν εἰς τὸν διαφανῆ ἀέρα καὶ
ἐσπείρειν ἐπὶ τῆς γῆς τὰς εὐωδίας τῶν γειτονι-
κῶν ἑξοχῶν. Αἱ ἀκτίνες τοῦ Ἥλιου καθαρὰ καὶ
θερμὰ ἐκτύπων ἐπὶ τῶν ὕλων τῶν παρὰθύρων.
Εἰς τὸν ἀσθενῆ ἔλεγον· Ἀνοιξόν, ἡμεῖς εἴμεθα ἡ
ὕψις! καὶ εἰς τὸ δωματίον τῆς κόρης τῆς ἐσκυμ-
μένης ἐπὶ τοῦ καθρέπτου, αὐτοῦ τοῦ ἀγνοῦ καὶ
πρώτου ἐρωτοῦ τῶν ἀθωωτέρων, ἔλεγον· Ἀνοιξόν,
ὦ ὠραία, διὰ νὰ φωτίσωμεν τὴν κλινὴν σου·
ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ἄγγελοι τοῦ καλοῦ καίρου· δύνα-
σαι τώρα νὰ φορέσῃς τὰ ἄσπρα σου ἱνδύματα καὶ
τὸν ψάθινον σου πῖλον· ἰδοὺ, οἱ ἀνθρώποι ὅπου
χορεύουν ἐκκλύθησαν ὑπὸ ὠραίων ἀνθέων καὶ

τὰ τετράχορδα πηγαίνουν νὰ ἐξυπνήσουν τὸν
κόσμον διὰ τὸν χορὸν τῆς Κυρικῆς. (Ἐκ τῶν
Scènes de la vie de Bohème.)

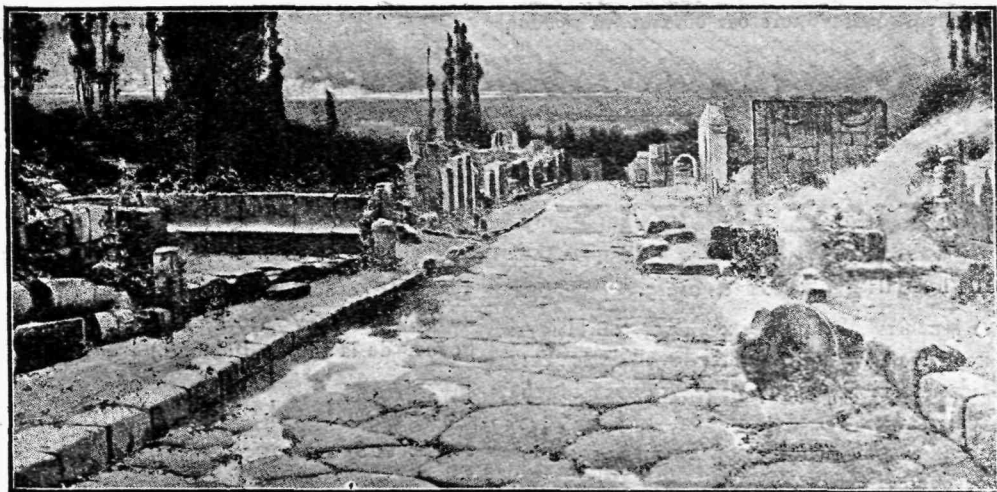
Bernardin de Saint Pierre: **Ἡ εὐ-
τυχία τοῦ σκότους.**

Εὐτυχὴς τὴν σήμερον ἐκείνος ὅστις ἀντὶ νὰ
περιτρέχῃ τὸν κόσμον ζῇ μακρὰν τῶν ἀνθρώπων!
Εὐτυχὴς τὴν σήμερον ἐκείνος, ὅστις δὲν γνωρίζει
τίποτε πέραν τοῦ ὀρίζοντός του, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον
τὸ γειτονικὸν χωρίον εἶναι γῆ ξένη! Οὐδαμῶς
ἀπεμάκρυνε τὴν καρδίαν του τῶν ἀντικειμένων
ἅτινα ἡγάπα, οὐδὲ ἄφινε τὴν φήμην του εἰς τὴν
διάκρισιν τῶν πονηρῶν. Νομίζει ὅτι ἡ ἀθωότης
κατοικεῖ εἰς τὰ μικρὰ χωρία, ἡ τιμὴ εἰς τὰ ἀνά-
κτορα καὶ ἡ ἀρετὴ εἰς τοὺς βωμούς. Τὴν δόξαν
του καὶ τὴν θρησκείαν του θέτει διὰ νὰ κατα-
στήσῃ εὐτυχῇ ὅ,τι τὸν περιβάλλει. Ἐὰν δὲν βλέ-
πει εἰς τὸν κήπον του οὔτε τοὺς καρπούς τῆς
Ἀσίας, οὔτε τὰς σκιαδὰς τῆς Ἀμερικῆς, καλιε-
ρεῖ τὰ φυτὰ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν χαρὰν αὐτοῦ,
τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του. Δὲν ἔχει ἀνάγκη
τῶν μνημείων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς διὰ νὰ
καταστήσῃ τὴν χώραν αὐτοῦ εὐγενῆ. Ἐν δέν-
δρον, ὑπὸ τὴν σκιάν του ὁποῖου ἀνεπαύθη ἐν ἀρε-
τός τις, τοῦ δίδει ἀναμνήσεις θεῶν. Ἡ λεύκη
τῶν δασῶν τοῦ ὑπενθυμίζει τοὺς ἀθλοῦς τοῦ
Ἡρακλέους, τὸ δὲ φύλλωμα τῶν δρυῶν τοὺς στε-
φάνους τοῦ Κεπιτωλίου. (Ἐκ τῶν Etudes de
la nature.)

Octave Feuillet: **Τὸ πάθος.**

Ὁ ἔρως ὁ ἀληθὴς ἔχει τί τὸ ἱερὸν, τὸ ὁποῖον
ἀποτυπώνει ἓνα χαρακτῆρα πλεονὴ ἀνθρώπινον
εἰς τε τὰς λύπας καὶ εἰς τὰς χαρὰς τὰς ὁποίας
μας δίδει.

Ἐὰν ἐφθάνῃ τις ὥστε διὰ νὰ μὴ ὑποφέρει καὶ
εἶναι εὐτυχὴς, νὰ ἀπολιθοῖ τὴν καρδίαν του, πλει-
στοι τότε θὰ ἦσαν τοιοῦτοι παρ' ἀξίαν. Διὰ τοῦ
λογικοῦ καὶ τῆς πεζογραφικῆς φθάνομεν νὰ ἐπι-
κρίνωμεν τὸν Θεὸν καὶ νὰ υποδιβάζωμεν τὸ ἔργον
του. Ὁ Θεὸς δίδει τὴν εἰρήνην εἰς τοὺς νεκροὺς
καὶ τὸ πάθος εἰς τοὺς ζῶντας! Ναι, ὑπάρχει ἐν
τῇ ζωῇ εἰς τὸ πλεονὴ τῆς χυδαιότητος τῶν δι-
ηγεῶν καὶ καθημερινῶν συμφερόντων, ἀπὸ τὰ
ὁποῖα δὲν ἔχω τὴν κουφότητάν νὰ καυχῶμαι ὅτι

Enrique Serra

Πομπηία

ἀπέχω, ὑπάρχει ἐπαναλαμβανώ μίᾳ ποίησις ἐπι-
τετραμμένη—τί λέγω;—καταδικασμένη! Τοῦ-
το εἶναι τὸ μέρος τῆς ψυχῆς τὸ ἔχον τὸ δῶρον
τῆς ἀθανασίας. Αὕτῃ ἡ ψυχὴ ὀφείλει νὰ αἰσθάνη-
ται καὶ νὰ ἀποκαλύπτεται ἐνίοτε εἴτε ὑπὸ παρ-
φορῶν πέραν τῶν πραγματικῶν, εἴτε ὑπὸ καται-
γίδων καὶ δακρύων. Ναι, ὑπάρχει μίᾳ ὁδὸν ἥτις
ἀξίζει περισσότερο τῆς εὐτυχίας, ἢ μᾶλλον ἥτις
εἶναι αὕτῃ ἡ εὐτυχία, πλάσματος ζῶντος, τὸ
ὅποσον γνωρίζει ὅλους τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας
καὶ ὅλας τὰς χιμαίρας τῆς σκέψεως καὶ ἡ ὁποία

μοιράζεται τὰς εὐγενεῖς αὐτὰς θλίψεις μὲ μίαν
καρδίαν ὁμοίαν καὶ μίαν σκέψιν ἀδελφικὴν.

Ἴδου τὸ μυθιστόρημα, ὅπερ ἕκαστος ἔχει τὸ
δικαίωμα καὶ, διὰ νὰ τὰ εἰπωμεν ὅλα, τὸ καθῆ-
κον νὰ θέσῃ εἰς τὴν ζωὴν του ἔαν ἔχῃ τὸν τίτλον
τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔαν θέλῃ νὰ τὸν δικαιολογήσῃ.
(Ἐκ τοῦ Roman d'un jeune homme pauvre.)

Κέρκυρα

Μετάφρασις ΤΑΚΗ ΛΑΣΚΑΡΙ

Myron Barlow

Κόπωση